

zák. jest přisvědčiti názoru stěžovatelky o právním poměru dědičky ke jmění obmezenému fideikomisární substituací. Měla-li by přece ze zvláštních důvodů a za mimořádných podmínek vyvolaných nezbytnou potřebou pro nezletilou dědičku býti uvolněna část kmenového jmění, mohlo by se tak státi teprve po zjištění, že jinak z výtěžků jmění její potřeby uhraditi nelze. K tomu by bylo nutno nejdříve zjistiti náklady po případě potřebu nákladů na výživu a na výchovu nezl. dědičky, dále výnos veškerého jmění, i nemovitého, i movitého (cenných papírů, vkladních knížek atd.), by mohlo býti posouzeno, zda výnos jmění pro dědičku stačí, čili nic. Poněvadž se tak nestalo, jest oprávněna stížnost na tomto nedostatku založená.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu jest přiznati oprávnění. Opatření zůstavitele, jímž ustanovil v poslední vůli, by se pro případ, že by universální dědička, jeho dcera Dolly L-ová, měla skonati neplnoletá a bezdětná, zřídila z části jeho jmění nadace, jest svou právní povahou podmíněným odkazem (§ 535 obč. zák.). Byla tudíž česká finanční prokuratura jako odkazovnice sice oprávněna domáhati se ohledně odkazu práv, v § 159 nesp. pat. vytčených, nepříslušela jí však práva vyplývající z § 613 obč. zák. pro poddědice. Nebyla proto ani oprávněna zasahovati do otázky, z jakého jmění jest ukryti náklad spojený s výchovou nezletilé universální dědičky a neměla tudíž ani příčiny stěžovati si rekurssem do usnesení prvního soudu. Zrušil-li proto rekursní soud na její rekurs usnesení prvního soudu, učinil tak neprávem. Důsledkem toho bylo k dovolacímu rekursu nezletilé dědičky obnoviti usnesení prvního soudu.

Čís. 11951.

Byl-li návrh na zbavení svéprávnosti zamítnut nebo v řízení zahájeném z úřadu vysloveno, že není příčiny ke zbavení svéprávnosti, nebo zbavení svéprávnosti bylo zrušeno, nelze zásadně přiznati podpůrci (prozatímnímu) právo k rekursu, leč že by dokazoval, že práva a zájmy chráněncovy vyžadují toho, by byl nebo zůstal zbaven svéprávnosti.

(Rozh. ze dne 6. října 1932, R I 766/32.)

Soud první stolice zbavil Jana S-a z úřadu částečně svéprávnosti. Soud druhé stolice vyhověl odporu, pokud se týče rekursu Jana S-a a zrušil částečné zbavení svéprávnosti, ježto řízení o zbavení svéprávnosti bylo zahájeno bez souhlasu osoby k tomu oprávněné a ze spisů nevyplývá, že Jan S. jest zřejmě nebezpečný, že jiné osoby ohrožuje nebo že jest dotčen veřejný zájem.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs prozatímního podpůrce.

D ů v o d y:

Prozatímní podpůrce se zřizuje k o c h r a n ě svéprávné osoby (§ 8 (1) řádu o zbav svépr.). Je povolán hájiti její zájmy, jeho zřízení jest myšleno jako ochranné opatření v zájmu osoby, která má býti zba-

vena svéprávnosti. Podpůrce osoby svéprávnosti již zbavené má podle § 4 (3) práva a povinnosti poručníka a totéž platí o prozatímním podpůrci (§ 9). Již z tohoto postavení podpůrce (prozatímního i konečně ustanoveného), plyne, že nemůže a nesmí podnikati nic, co by se přičilo zájmům chráněncovým. Byl-li tedy návrh na zbavení svéprávnosti zamítnut, nebo v řízení z úřadu vysloveno, že není příčiny ke zbavení svéprávnosti, nebo zbavení svéprávnosti bylo zrušeno, nelze zásadně přiznati podpůrci (prozatímnímu) právo k rekursu, poněvadž by tím jednal proti zájmům chráněncovým, proti povinnosti zákonem mu uložené, leda, že by dokazoval, že práva a zájmy chráněncovy vyžadují toho, by byl nebo zůstal zbaven svéprávnosti. Na tom nic nemění ustanovení §§ 49, 55 ř. o zb. svépr., podle nichž se přiznává právo k rekursu podpůrci bez výhrady, neboť zákonodárce mohl míti na mysli jen případy, v nichž učiněno rozhodnutí nepříznivé osobě zbavené svéprávnosti a nemohl rozumně pomýšleti na případy, ve kterých bylo rozhodnuto ve prospěch této osoby, ježto by se to přičilo všem zásadám právním. Totéž plyne z ustanovení § 37/6 zákona čís. 100/31, vždyť podpůrce není účastníkem řízení, neboť není a nemůže ve svých právech přímo býti dotčen a nemůže uplatňovati právní zájem (vlastní), by soud učinil rozhodnutí v neprospěch chráněncův. Podpůrce nemá ani vlastních práv ani vlastních zájmů, vždy hájí a chrání práva a zájmy odvozené, chráněncovy a bylo by protismyslné a protizákonné, kdyby směl podnikati něco, čím by tato práva a tyto zájmy mohly býti ohroženy nebo porušeny. Tím by bylo opatření miněné jako opatření ochranné ve prospěch osoby, která má býti zbavena svéprávnosti, zvráceno v pravý opak, v opatření na škodu dotčené osoby. Poněvadž v případě, o nějž jde, prozatímní podpůrce nedoličuje, že práva a zájmy Jana S-a vyžadují, by zůstal zbaven svéprávnosti, není tu výjimečného případu, o němž byla řeč, nýbrž domáhá se obnovení usnesení prvního soudu v zájmu okolí a úřadů, kterýchžto zájmů hájiti oprávněn není, bylo odmítnouti jeho rekurs. Ostatně navrhl prozatímní podpůrce při ústním jednání o odporu Jana S-a sám, by usnesení prvního soudu, jímž byl Jan S. částečně zbaven svéprávnosti, bylo zrušeno, poukazuje při tom též k tomu, že není nebezpečí, že by mohl Jan S. ohrožovati jiné osoby, návrhu tomu bylo vyhověno a prozatímní podpůrce také již z toho důvodu není oprávněn si stěžovati do usnesení soudu odporového rozhodnuvšího podle jeho návrhu.

Čís. 11952.

Žalobě o vyúčtování zisku k vůli výpočtu smluvního nároku na podíl na zisku (na tantiemu) ve smyslu § 14 zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák., nelze vyhověti, je-li nárok na tantiemu již promlčen (§ 1486 čís. 5 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 6. října 1932, Rv I 836/31.)

Žalobce byl ředitelem továrny žalované firmy. Žalobou, zadanou na soudě dne 28. července 1929, domáhal se žalobce na žalované, by byla